31976L0464

NÕUKOGU DIREKTIIV, 4. mai 1976, teatavate ühenduse veekeskkonda lastavate ohtlike ainete põhjustatava saaste kohta

(76/464/EMÜ)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikleid 100 ja 235,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut,

võttes arvesse Euroopa Parlamendi arvamust, [1]

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust [2]

ning arvestades, et:

liikmesriikidel on vaja kiiresti võtta üldisi ja samaaegseid meetmeid, et kaitsta ühenduse veekeskkonda reostuse, eriti aga püsivate, mürgiste ja bioakumuleeruvate ainete põhjustatud reostuse eest;

mitmed konventsioonid või konventsioonide eelnõud, sealhulgas maismaalt lähtuva meresaaste vältimise konventsioon, Reini jõe keemilise saaste eest kaitsmise konventsiooni eelnõu ning rahvusvaheliste vooluveekogude saaste eest kaitsmise Euroopa konventsiooni eelnõu on mõeldud kaitsma rahvusvahelisi vooluveekogusid ja merekeskkonda saaste eest; on oluline tagada nende konventsioonide kooskõlastatud rakendamine;

mitmes liikmesriigis juba kehtivate või väljatöötamisel olevate, teatavate ohtlike ainete veekeskkonda juhtimist käsitlevate sätete erinevused võivad luua ebavõrdseid konkurentsitingimusi ning seega otseselt mõjutada ühisturu toimimist; seepärast on kõnealuses valdkonnas vaja ühtlustada õigusakte, nagu on ette nähtud asutamislepingu artikliga 100;

tundub, et õigusaktide ühtlustamisega peaksid kaasnema ühenduse meetmed, nii et üht ühenduse keskkonna kaitsmise ja elukvaliteedi parandamise eesmärkidest oleks võimalik saavutada ulatuslikuma korralduse teel; seepärast tuleks selles valdkonnas sätestada konkreetsed sätted; kuna asutamislepinguga selleks otstarbeks volitusi antud ei ole, tuleks tugineda asutamislepingu artiklile 235;

Euroopa ühenduste keskkonnaalane tegevusprogramm [3] näeb ette hulga meetmeid magevee ja merevee kaitsmiseks teatavate saasteainete eest;

selleks et tagada ühenduse veekeskkonna tõhus kaitse, on vaja koostada esimene nimistu, edaspidi "I nimistu", kuhu tuleks aineid valida nende mürgisuse, püsivuse ja bioakumuleerumisvõime põhjal ja kust tuleks välja jätta bioloogiliselt ohutud või kiiresti

(1) EÜT C 5, 8.1.1975, lk 62.
(2) EÜT C 108, 15.5.1975, lk 76.
(3) EÜT C 112, 20.12.1973, lk 1.

bioloogiliselt ohututeks aineteks lagunevad ained, ning samuti teine nimistu, edaspidi "II nimistu", kuhu kuuluksid ained, millel on veekeskkonnale kahjulik mõju, mida on siiski võimalik piirata konkreetsele alale ja mille ulatus sõltub suubla omadustest ja asukohast;

nende ainete juhtimine keskkonda peaks toimuma eelnevate lubade alusel, kus oleksid kindlaks määratud heitveenormid;

keskkonna saastamine I nimistus nimetatud ohtlike ainetega tuleb lõpetada; nõukogu peaks komisjoni ettepaneku põhjal konkreetse tähtaja jooksul võtma vastu piirväärtused, mida heitveenormid ei tohi ületada, mõõtmismeetodid ning tähtajad, millest kõnealuste saasteainete keskkonda juhtijad peavad kinni pidama;

liikmesriigid peaksid neid piirväärtusi kohaldama, välja arvatud juhul, kui liikmesriik suudab vastavalt nõukogu kehtestatud järelevalve korrale komisjonile tõestada, et nõukogu poolt komisjoni ettepaneku põhjal seatud kvaliteedieesmärgid on kogu alal, mida kõnealuste saasteainete heited võivad muuhulgas selle liikmesriigi poolt võetavate meetmete tõttu mõjutada, täidetud ja säilitatud;

II nimistusse kuuluvate ainete põhjustatud veereostust on vaja vähendada; selleks peaksid liikmesriigid käivitama programme, mille lahutamatuks osaks on vee kvaliteedieesmärgid, mis määratakse kindlaks kooskõlas nõukogu direktiividega, kus need olemas on; kõnealuste saasteainete heitveenorme tuleks arvutada neid kvaliteedieesmärke arvestades;

käesolevat direktiivi tuleks teatavate mööndus te ja muudatustega kohaldada saasteainete põhjavette heitmise suhtes, kuni võetakse vastu konkreetselt seda küsimust käsitlevad ühenduse eeskirjad;

üks või mitu liikmesriiki võivad eraldi või üheskoos võtta rangemaid meetmeid, kui on ette nähtud käesoleva direktiiviga;

eriti ohtlike ainete heited ühenduse veekeskkonda tuleks nende päritolu väljaselgitamiseks inventeerida;

I ja II nimistut võib omandatud kogemuste põhjal olla vaja muuta või täiendada, vajaduse korral viies aineid II nimistust üle I nimistusse,

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

Artikkel 1

1. Arvestades artiklit 8, kohaldatakse käesolevat direktiivi järgmise suhtes:

— maismaa pinnavesi,

— territoriaalveed,

— riigisisesed rannikuveed ja

— põhjavesi.

2. Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *maismaa pinnavesi* — kogu seisev või voolav pinnavesi ühe või mitme liikmesriigi territooriumil;

b) *riigisisesed rannikuveed* — vesi maismaa pool lähtejoont, millest mõõdetakse territoriaalvete laiust, mis vooluveekogude korral ulatub magevee piirini;

c) *magevee piir* — koht vooluveekogus, kus vee soolsus mõõna ajal ja vähese mageveevoolu korral merevee tõttu oluliselt suureneb;

d) *heide* — lisa I või II nimistusse kuuluvate ainete juhtimine lõikes 1 osutatud vetesse, välja arvatud järgmised heited:

— süvendustööde heited,

— laevadelt ekspluatatsiooni käigus territoriaalvetesse lastavad heited,

— laevadelt territoriaalvetesse kaadatavad heited;

e) *reostus* — inimese poolt otsene või kaudne ainete või energia viimine veekeskkonda, mis ohustab inimeste tervist, elusressursse ja vee ökosüsteeme, halvendab keskkonna kasutamist puhkeaja veetmiseks või häirib vee teisi õiguspäraseid kasutusviise.

Artikkel 2

Liikmesriigid võtavad asjakohaseid meetmeid artiklis 1 osutatud vete reostamise lõpetamiseks lisa I nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ohtlike ainetega ning samade vete reostamise piiramiseks lisa II nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ohtlike ainetega kooskõlas käesoleva direktiiviga, mille sätted kujutavad endast üksnes esimest sammu selle eesmärgi poole.

Artikkel 3

I nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ainete (edaspidi "I nimistu ained") suhtes kehtib järgmine:

1. kõikide nende ainete artiklis 1 osutatud vetesse heitmiseks on vaja asjaomase liikmesriigi pädeva asutuse eelnevat luba;

2. kõikide nende ainete artiklis 1 osutatud vetesse heitmiseks ning, kui see on käesoleva direktiivi rakendamiseks vajalik, kanalisatsiooni laskmiseks määratakse kõnealuses loas kindlaks heitveenormid;

3. kui neid aineid juba heidetakse artiklis 1 osutatud vetesse, peavad heidete keskkonda juhtijad täitma loas kindlaksmääratud tingimused selles ettenähtud tähtaja jooksul. Kõnealune tähtaeg ei tohi ületada artikli 6 lõike 4 alusel sätestatud tähtaegu;

4. lube antakse üksnes piiratud ajaks. Neid võidakse artiklis 6 osutatud piirväärtuste muutusi arvestades pikendada.

Artikkel 4

1. Liikmesriigid rakendavad I nimistu ainete põhjavette heitmise korral nullheitesüsteemi.

2. Liikmesriigid kohaldavad põhjavee suhtes käesoleva direktiivi neid sätteid, mis on seotud II nimistus loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ainetega (edaspidi "II nimistu ained").

3. Lõikeid 1 ja 2 ei kohaldata olmeheitvee ega heidete suhtes, mis viiakse otse sügavatesse, soolasisaldusega ja kasutuskõlbmatutesse kihtidesse.

4. Käesoleva direktiivi põhjaveega seotud sätted kaotavad kehtivuse eraldi põhjavett käsitleva direktiivi rakendamise korral.

Artikkel 5

1. Artikli 3 alusel antud lubade heitveenormidega määratakse kindlaks:

a) heites lubatud aine maksimaalne kontsentratsioon. Lahjendamise korral jagatakse artikli 6 lõike 1 punktiga a ettenähtud piirväärtus lahjendusteguriga;

b) heites lubatud aine maksimaalne kogus ühel või mitmel perioodil. Seda kogust tohib vajaduse korral samuti väljendada saasteaine kaaluühikuna saastava tegevuse iseloomuliku elemendi ühiku kohta (näiteks kaaluühik tooraine ühiku või tooteühiku kohta).

2. Liikmesriigi pädev asutus võib vajaduse korral iga loa puhul kehtestada rangemad heitveenormid, kui need, mis saadakse nõukogu poolt artikli 6 alusel kehtestatud piirväärtuste kohaldamisest, võttes eelkõige arvesse kõnealuste ainete mürgisust, püsivust ja bioakumuleerumisvõimet keskkonnas, kuhu neid heidetakse.

3. Kui heite keskkonda juhtija teatab, et ta ei ole võimeline heitveenorme täitma, või kui see on asjaomase liikmesriigi pädevale asutusele ilmne, siis luba ei anta.

4. Kui heitveenormid jäetakse täitmata, võtab asjaomase liikmesriigi pädev asutus kõik asjakohased meetmed, et tagada loa tingimuste täitmine ja et vajaduse korral keelatakse heite keskkonda juhtimine ära.

Artikkel 6

1. Nõukogu määrab komisjoni ettepaneku põhjal kindlaks I nimistu aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvate ohtlike ainete heitveenormide piirväärtused.

Need piirväärtused määratakse kindlaks järgmisega:

a) heites lubatud aine maksimaalne kontsentratsioon ning

b) vajaduse korral sellise aine maksimaalne hulk väljendatuna saasteaine kaaluühikuna saastava tegevuse iseloomuliku elemendi ühiku kohta (näiteks kaaluühik tooraine ühiku või tooteühiku kohta).

Vajaduse korral määratakse tööstusheitvee piirtasemed kindlaks sektoriti ja tooteliigiti.

I nimistu ainete piirväärtused määratakse kindlaks peamiselt järgmise põhjal:

— mürgisus,

— püsivus ja

— bioakumuleerumisvõime,

arvestades parimaid olemasolevaid tehnilisi abivahendeid.

2. Nõukogu määrab komisjoni ettepaneku põhjal kindlaks I nimistu ainete kvaliteedieesmärgid.

Nende eesmärkide kindlaksmääramisel lähtutakse eelkõige kõnealuste ainete mürgisusest, püsivusest ja bioakumuleerumisvõimest elusorganismides ja settes vastavalt viimastele kinnitatud teaduslikele andmetele, arvestades seejuures mere- ja magevee omaduste erinevust.

3. Kohaldatakse kooskõlas lõikega 1 kehtestatud piirväärtusi, välja arvatud juhul, kui liikmesriik suudab vastavalt komisjoni ettepaneku põhjal nõukogu poolt kehtestatud järelevalve korrale komisjonile tõestada, et kooskõlas lõikega 2 kindlaksmääratud kvaliteedieesmärgid või rangemad ühenduse kvaliteedieesmärgid on kogu alal, mida muu hulgas selle liikmesriigi poolt võetavate meetmete tõttu võivad kõnealused heited mõjutada, täidetud ja säilitatud.

Komisjon teatab nõukogule juhtudest, mil ta on aktsepteerinud kvaliteedieesmärkide meetodit. Nõukogu vaatab iga viie aasta järel komisjoni ettepaneku põhjal ja kooskõlas asutamislepingu artikliga 148 läbi juhtumid, mil kõnealust meetodit rakendati.

4. Lõikes 1 osutatud aineliikide ja -rühmade puhul määrab nõukogu artikli 3 punktis 3 osutatud tähtajad kindlaks kooskõlas artikliga 12, võttes arvesse asjaomaste tööstussektorite ja vajaduse korral tooteliikide eripärasid.

Artikkel 7

1. Artiklis 1 osutatud vete II nimistu ainetega reostamise vähendamiseks loovad liikmesriigid programme, mida nad rakendavad eelkõige lõigetes 2 ja 3 osutatud viisidel.

2. Iga artiklis 1 osutatud vetesse juhitava heite jaoks, mis võib sisaldada II nimistu aineid, on vaja asjaomase liikmesriigi pädeva asutuse eelnevat luba, milles on sätestatud asjakohased heitveenormid. Sellised normid peavad põhinema kvaliteedieesmärkidel, mis määratakse kindlaks lõikes 3 sätestatud viisil.

3. Lõikes 1 osutatud programmid hõlmavad vee kvaliteedieesmärke; need määratakse kindlaks kooskõlas olemasolevate nõukogu direktiividega.

4. Programmid võivad samuti sisaldada sätteid, mis reguleerivad ainete või ainerühmade ja toodete koostist ja kasutust, arvestades tehnika viimaseid majanduslikult teostatavaid edusamme.

5. Programmides määratakse kindlaks nende täitmise tähtajad.

6. Programmide ja nende täitmise tulemuste kokkuvõtted saadetakse komisjonile.

7. Komisjon korraldab koos liikmesriikidega nende programmide korrapärase võrdlemise, et tagada nende rakendamisel piisav kooskõlastatus. Kui komisjon seda vajalikuks peab, teeb ta nõukogule selle kohta asjakohaseid ettepanekuid.

Artikkel 8

Liikmesriigid võtavad käesoleva direktiivi alusel vastuvõetud meetmete rakendamiseks vajalikud meetmed, suurendamata seejuures reostust veekogudes, mille suhtes artiklit 1 ei kohaldata. Peale selle keelavad nad ära igasuguse tegevuse, millega tahtlikult või tahtmatult hoidutakse käesoleva direktiivi sätete täitmisest.

Artikkel 9

Käesoleva direktiivi alusel võetavate meetmete rakendamine ei tohi mitte mingil juhul ei otseselt ega kaudselt põhjustada artiklis 1 osutatud vete reostuse suurenemist.

Artikkel 10

Vajaduse korral võivad liikmesriigid eraldi või üheskoos võtta põhjalikumaid meetmeid, kui on ette nähtud käesoleva direktiiviga.

Artikkel 11

Pädev asutus inventeerib artiklis 1 osutatud vetesse tehtavad heited, mis võivad sisaldada I nimistu aineid, mille suhtes kohaldatakse heitveenorme.

Artikkel 12

1. Nõukogu võtab üheksa kuu jooksul ühehäälselt vastu otsuse komisjoni poolt iga artikli 6 alusel tehtud ettepaneku ja kasutatavaid mõõtmismeetodeid käsitlevate ettepanekute kohta.

Komisjon teeb ettepanekud esialgse ainesarja ning kasutatavate mõõtmismeetodite ja artikli 6 lõikes 4 osutatud tähtaegade kohta maksimaalselt kahe aasta jooksul pärast käesoleva direktiivi teatavakstegemist.

2. Komisjon edastab esimesed artikli 7 lõike 7 alusel tehtud ettepanekud võimaluse korral 27 kuu jooksul pärast käesoleva direktiivi teatavakstegemist. Nõukogu võtab ühehäälse otsuse nende kohta vastu üheksa kuu jooksul.

Artikkel 13

1. Käesoleva direktiivi kohaldamisel edastavad liikmesriigid komisjonile selle taotlusel iga kord kogu vajaliku teabe, eelkõige järgmise:

— vastavalt artiklile 3 ning artikli 7 lõikele 2 antud lubade üksikasjad,

— artikliga 11 ettenähtud inventeerimise tulemused,

— riigisiseses võrgus tehtud seire tulemused,

— täiendav teave artiklis 7 osutatud programmide kohta.

2. Käesoleva artikli alusel saadud teavet tohib kasutada üksnes eesmärgil, milleks seda taotleti.

3. Komisjon ja liikmesriikide pädevad asutused, nende ametnikud ega teised teenistujad ei tohi avaldada käesoleva direktiivi kohaldamise tulemusena neile teatavaks saanud teavet, mis oma laadilt on ametisaladus.

4. Lõigete 2 ja 3 sätted ei takista avaldamast üldteavet ja ülevaateid, mis ei sisalda teavet üksikute ettevõtjate või ettevõtjate ühenduste kohta.

Artikkel 14

Nõukogu vaatab läbi ja vajaduse korral täiendab komisjoni ettepanekul, mille see teeb omal algatusel või liikmesriigi palvel, I ja II nimistut vastavalt omandatud kogemustele, viies vajaduse korral aineid II nimistust üle I nimistusse.

Artikkel 15

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

Brüssel, 4. mai 1976

Nõukogu nimel

eesistuja

G. THORN

LISA

Aineliikide ja -rühmade I nimistu

I nimistu sisaldab järgmistesse aineliikidesse ja -rühmadesse kuuluvaid aineid, mis on valitud nende mürgisuse, püsivuse või bioakumuleerumisvõime tõttu; välja arvatud bioloogiliselt ohutud ained või ained, mis lagunevad kiiresti bioloogiliselt ohututeks aineteks:

1. halogeenorgaanilised ühendid ja ained, mis võivad neid veekeskkonnas moodustada,

2. fosfororgaanilised ühendid,

3. tinaorgaanilised ühendid,

4. ained, millel on veekeskkonnas või selle kaudu kantserogeensed omadused, ([1])

5. elavhõbe ja selle ühendid,

6. kaadmium ja selle ühendid,

7. püsivad mineraalõlid ja naftapäritoluga süsivesinikud,

ning käesoleva direktiivi artiklite 2, 8, 9 ja 14 rakendamisel:

8. püsivad sünteetilised ained, mis võivad ujuda veepinnal, jääda heljumisse või settida ning takistada vee kasutamist.

Aineliikide ja -rühmade II nimistu

II nimistu sisaldab

— I nimistusse kuuluvaid aineliike ja -rühmi, mille direktiivi artiklis 6 osutatud piirväärtusi ei ole kindlaks määratud,

— teatavaid üksikaineid ja aineliike, mis kuuluvad järgmiselt loetletud aineliikidesse ja -rühmadesse,

ja millel on veekeskkonnale kahjulik mõju, mida on siiski võimalik piirata konkreetsele alale ning mille ulatus oleneb suubla omadustest ja asukohast.

Teises taandes osutatud aineliigid ja -rühmad

1. Järgmised metalloidid ja metallid ning nende ühendid:

1. tsink	6. seleen	11. tina	16. vanaadium
2. vask	7. arseen	12. baarium	17. koobalt
3. nikkel	8. antimon	13. berüllium	18. tallium
4. kroom	9. molübdeen	14. boor	19. telluur
5. plii	10. titaan	15. uraan	20. hõbe

2. Biotsiidid ja nende derivaadid, mis ei esine I nimistus.

3. Ained, mis rikuvad veekeskkonnast saadud inimtoiduks mõeldud toodete maitset ja/või lõhna, ning ühendid, mis võivad põhjustada selliste ainete teket veekeskkonnas.

4. Räni toksilised või püsivad orgaanilised ühendid ja ained, mis võivad põhjustada selliste ühendite moodustumist vees, välja arvatud bioloogiliselt ohutud või vees kiiresti ohututeks aineteks lagunevad räniorgaanilised ühendid.

([1]) Kui tõestatakse mõne II nimistus esineva aine kantserogeensus, loetakse see aine kuuluvaks käesoleva nimistu 4. kategooriasse.

5. Anorgaanilised fosforiühendid ja fosfor lihtainena.

6. Mittepüsivad mineraalõlid ja naftapäritoluga süsivesinikud.

7. Tsüaniidid, fluoriidid.

8. Hapnikusisaldust ebasoodsalt mõjutavad ained, eriti ammoniaak, nitritid.